

**ХРИСТО СМИРНЕНСКИ
КАМЪК ПАДНА ОТ НЕБЕТО
МИСТИЧНО-ФЕЕРИЧНА
ФАНТАЗИЯ В ЕДНО
ДЕЙСТВИЕ**

chitanka.info

Действащи лица:

1. Три елегантни рускини с бастончета. Първата е с виолетови одежди и ухае на теменуги, втората — в бледорозов костюм с дъх на зюмбюли, третата — в кремав тоалет с аромат на праскови.

2. Степан Бобчев — професор и благотворител, с бръчки на лицето и гънки на шията. Медальонче на ланеца му с портрета на Николай II.

3. Янко Сакъзов — скитник рицар с избеляло от дъжда наметало. Коленете му от време на време сантиментално потреперват.

4. Кръстю Пастухов — опечален оръженосец на рицаря.

5. Андреас Ляпчев — генерал от запаса, в цивилно одеяние.

6. Д-р Данев — фалирал амбулантен търговец.

7. Редактори на столични ежедневници, мекотели, физиономията им мъглява.

8. Едно вестникарче.

Сцената представлява луксозно мобилиран салон. Бледозелена светлина, мека мебел, тежки тъмносини завеси, трапеза с разнообразни гозби и напитки.

С. Бобчев (става и си приповдига панталоните). Гаспада! Събрани на тази интимна тържествена вечер в чест на великия славянски колос, който отхвърля тираните си и твърдо стъпва на своите юнашки нозе, ние не можем да забравим великия и добродушен баща — цар Николай II, господар всеросийски. Вярвам, че макар и умрял, ние всинца сме съгласни да извикаме: „Да живее Н. И. В. Николай II“, и да изпеем неговия свещен химн. Аз почвам: „Боже, царя храни!“

Мекотелите от столичната преса, Ляпчев, рускините и Пастухов пригласяят. Не пеят бай Янко и д-р Данев.

Пастухов (мушка Янка). Що не пееш! То е руски народен химн. Не го ли харесваш?

Янко. А бе как да не го харесвам, ама страх ме е да не ме чуе някой! Виж после, че ме обвинили и в монархизъм.

Пастухов. Хайде холан! Мокър от дъжд се не бои.

Янко. Санким, то не е много опасно. Ще заявим, че искаме демократична република, т.е. република, с цар...

Рускинята с виолетовия тоалет. Посмотрите! Посмотрите!
Господин професор плачет!

С. Бобчев. Какво хълцаш бе, Стояне?

Д-р Данев. Трогнат съм, много съм трогнат... Ах! (*хълца*)

Ляпчев. Шчо стана бе, дофторе!

Д-р Данев (трие си очите). Ох, мина ми!... Спомних си за
батюшка Николай и командировките в Петроград... Нищо, мина ми!

С. Бобчев. Да запеем, господа, да запеем!

Всички

*Руский цар бе на земята
най-велик от всички пръв,
плащаше със чисто злато
бистрата славянска кръв.*

*Раз — целунеш му ботуша,
два — изправиш се с поклон,
три — преял си веч до гуша
и у джоба милион!*

Рускинята с кремавия костюм. Господа, разве кронщадцы
заняли уже Петроград?

С. Бобчев. Давним давно, галубчик!

Янко. Кое, Петроград ли? Петроград е взет, взета е Москва. В
Сибир революция, В Туркестан бунт, в Украйна въстание! Славна
работа, майка му мечка. Дайте една чаша!

Ляпчев. Да се чукнем, братко!

Янко. Да се чукнем!

Ляпчев. За демокрацията?

Янко. За социалдемокрацията... за демокрацията... все едно!

Д-р Данев (качва се на масата). Ура! Да живее Кронщадт!

Пастухов. Да живее генерал Козловски, най-големият стратег на
земното кълбо... Като влезне в Москва и курдися картечниците...
(*Усмивва се блажено и дига чаша вино.*)

Ляпчев. Как ви се чини, господа, Козловски дали отбира от
финанси?

Бобчев. Защо бе, Андреа?...

Ляпчев. Ами за това... за правилното разпределение на безотчетните фондове.

Д-р Данев. Има си хас! Трябва да разбира човекът.

Рускинята с бледорозовите одежди пийва си, клати се на стола, и пее:

И скучно мне, и грустно мне...

С. Бобчев (я гледа трогнат). Бедните руски бежанки!

Същата рускиня. А в России я имела каляску, имела прелестный салон... да восемь тысяч мужиков!...

Д-р Данев. Ти, бай Янко, какво се умълча така?

Янко. Мисля.

Д-р Данев. За 16 юни или за 2 1/2 интернационал?

Пастухов. Ба, той не мисли за 2 1/2! Ние ще си образуваме 2 3/4. Само да пипнат меншевиките властта.

Янко. Че нали те я взеха вече бе, Кръстю!

Мекотелите журналисти (подскачат). Красная Горка превзета! Керенски начело на движението. Бунт в Москва! Сражения в Одеса, Петроград в пламъци! Меншевиките взели властта.

Янко си глади брадичката.

Ляпчев. Аз, господа, предлагам в Русия да образуваме блок на демокрацията.

Д-р Данев. Съгласен съм! Долу фаширалият политикан Ленин!

С. Бобчев. Урааа!

Янко. Отлично! Великолепно! Ура-а!

Пастухов. Да имах сега един приставски пищов... щях да гръмна барем три пъти!

Едно вестникарче под прозореца. „Дневник“, „Пряпорец“ и „Мир“! Падането на Кронщадт!

Бобчев. Я! Не може да бъде!

Янко. Има си хас! Ха сега де!

Д-р Данев (пада под масата). Моля... мастило и книга.

Един журналист. Не може ли молив?

Данев. Не мо-же! Ще напиша заве-ща-ни-ето си!

Пастухов (отваря прозореца). Я донеси вестници бе, момче!
Вестникарчето (влизайки). Последни телеграми! Кронщадт паднал!

С. Бобчев (удря му една плесница). Лъжеш! И Порт Артур не е паднал!

Вестникарчето. Що ме биеш бе, чичо?

Пастухов (към вестникарчето). Скоро вѣн! Вѣн! Сега ще те арестувам.

Журналистите. За политическа обида и разпространение на неверни слухове! Вѣн!

Янко. Дайте, джанѣм! Дайте да прочетем! (*Чете.*) 800 бежанци, пристигнали вѣв Финландия, съобщават, че Кронщадт е капитулирал!

С. Бобчев. Камѣк падна от небето! (*Сам пада върху д-р Данев.*)

Следва общ апоплектичен удар. Вестникарчето хвърля една жабичка бомба вместо бенгалски огѣн и спуска завесата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.